Список використаних джерел

1. Государственный комитет обороны. Постановление № ГКО-1095с от 3 января 1942 г. Москва, Кремль. – Режим доступу: http://www.teatrskazka.com/ Raznoe/PostanovGKO/194201/gko_1095.html. 2. Мазило І. З історії залізничного транспорту України (1943–1950 рр.) / І. Мазило // Сторінки воєнної історії України: Збірник наукових праць. – К., 2013. – Вип. 16. – С. 149–150. 3. ЦДАГО України, ф. 1, оп. 77, спр. 56, арк. 4–14 зв. 4. Там само, спр. 103, арк. 1–3. 5. Там само, оп. 23, спр. 2169, арк. 128. 6. Там само, оп. 77, спр. 241, арк. 49–50.

Татьяна Шелейко

ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ УПРАВЛЕНИЕ СТРОИТЕЛЬНО-ВОССТАНОВИТЕЛЬНЫХ РАБОТ ЖЕЛЕЗНЫХ ДОРОГ ЗАПАДНОГО РЕГИОНА УКРАИНЫ В НАЧАЛЬНЫЙ ПЕРИОД ВОССТАНОВЛЕНИЯ (1944–1945 ГГ.)

Рассматривается начальный этап возрождения транспортной инфраструктуры западного региона Украины. Анализируются последствия оккупации и стартовые условия восстановления железных дорог. Освещается роль управлений строительно-восстановительных работ в организации данного комплекса мероприятий.

Ключевые слова: Вторая мировая война, западный регион Украины, железнодорожный транспорт, восстановление, управление строительно-восстановительных работ.

Tetyana Sheleiko

THE ACTIVITY OF MANAGEMENT OF CONSTRUCTION AND RECOVERY WORK OF THE RAILWAYS OF THE WESTERN REGION OF UKRAINE IN THE INITIAL PERIOD OF RECOVERY (1944–1945)

Initial stage of the revival of the transport infrastructure of the West region of Ukraine is considered. Effects of occupation and starting conditions of the restoration of the Railways are analyzed. Role of the departments of construction and rehabilitation works in the organization of these complex actions is presented.

Key words: World War II, the Western region of Ukraine, railway transport, recovery, management of construction and rehabilitation works.

УДК 631.25

Світлана Вечурко

РОЗВИТОК ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ З РЕМОНТУ ТА ОБСЛУГОВУВАННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ТЕХНІКИ ПРИ УКРАЇНСЬКОМУ НАУКОВО-ДОСЛІДНОМУ ІНСТИТУТІ МЕХАНІЗАЦІЇ В 40–60-Х РР. ХХ СТ.

У статті розкриті передумови системи технічного обслуговування та ремонту, а саме досліджено процес, який відповідав за безвідмовну роботу машинно-тракторного парку агропромислового комплексу України. Проаналізовано роботу Українського науково-дослідного інституту механізації, як однієї із перших наукових установ на території України щодо технічного обслуговування та ремонту.

Ключові слова: технічне обслуговування, ремонт, сільськогосподарська техніка, експериментальні дослідження, Український науково-дослідний інститут механізації.

Метою роботи є відтворення цілісної картини історії становлення та розвитку наукових поглядів щодо технічного обслуговування і ремонту, виявлення концептуальних засад цього явища за рахунок використання виявлених закономірностей і тенденцій еволюції наукових ідей.

Історією розвитку процесу технічного обслуговування та ремонту займалися вчені П. Василенко, Н. Барабан, І. Коваль, В. Кирса, І. Деревець, Н. Потапенко, І. Шевченко, В. Мостовик, С. Черепанова та Н. Андрієва [1–4].

Одним із перших у СРСР та на теренах України у відповідності до постанови Раднаркому УРСР від 3 квітня і наказу УРСР від 12 липня 1930 р. за № 222/2910 у системі Наркомзему республіки створено Український науково-дослідний інститут механізації сільського господарства в м. Харкові (далі – УНДІМ) [5, арк. 1–6].

Інститут у вересні 1941 р., згідно із наказом Наркомату землеробства УРСР був евакуйований спочатку до м. Саратова, а потім, у вересні 1942 р. у селище Стройгаз Дергачевського району

Саратовської області [5, арк. 1–6]. Незважаючи на переїзд, науковці закладу продовжували свої теоретичні розробки, успішно працювали над створенням різних робочих органів сільськогосподарських машин і знарядь, пристроїв, а також обґрунтування положень технічного догляду та ремонту деталей і вузлів тракторів.

Під час Другої світової війни УНДІМ продовжив дослідження. Наприклад, реставрація деталей трактора СТЗ-НАТІ електричним наплавленням, розроблена Д. Вороною та А. Уріном у 1940 р. Робота виконувалася у створенні спеціальної обмазки (феро-марганцю, феро-хрому), а саме обмотки 08 “УНДІМ”, яка давала можливість забезпечити твердість наплавленого металу в 280 одиниць за Брінеллем сталей 45; 40; 20, що стало економічно-ефективним під час реставрації деталей електричним наплавленням за допомогою змінного струму [6, арк. 1–33].

У повоєнні роки створено в СРСР пристрій для розточування гнізд корпусу коробки передач тракторів Т-60 і С-65 Д. Гранбергом у 1942 р. За допомогою пристрою здійснювали розточування гнізд у корпусі коробки швидкостей тракторів С-60 і С-65, а також розточування корпусів задніх підшипників нижнього і верхнього валів [7, арк. 1–13].

У перші наступні роки Інститут займався виконанням завдань Наркомзему і уряду УРСР. Науково-дослідна робота зводилася до підготовки для промислового виробництва розроблених Інститутом у довоєнні роки сільськогосподарських машин і різноманітних пристосувань, дослідження іноземних тракторів, комбайнів, молотарок, зернозбиральних і ґрунтообробних машин і знарядь. Після звільнення українських територій від німецьких загарбників УНДІМ повернувся до м. Харькова. У подальшому, у відповідності з постановою РНК УРСР від 14 квітня 1944 р. за № 354, УНДІМ переведено до м. Київа. Для розміщення лабораторного обладнання Інституту передано приміщення колишнього Інституту нових методів сіву в Голосієво земельною площею 55 га. Зокрема, передбачалася до 1 травня 1944 р. створити умови для переїзду наступних наукових працівників: М. Медведева, С. Васильєва, А. Василенка, та С. Подлипецького, А. Уріна, Я. Щука, К. Короленка, А. Іродова, І. Варнікова, В. Бабука [8, арк. 1–23].

На новому місці знову продовжилася робота щодо зносостійкості деталей тракторів і сільськогосподарських машин. Для поповнення Інституту науковими кадрами, на основі постанови Наркомату землеробства УРСР від 12 лютого 1945 р. за № 5 утворено аспірантуру. Упродовж 1945 р. кафедрою ремонту виконана тема за № VII/1, а саме створення технічної документації для виробництва запасних частин до американських тракторів “Мак-Кормик”, “Диринг W-9”, “W-6”, “Фармол Н” і “Катерпиллер Д-4”, відповідальними виконавцями стали О. Калашников, І. Могильний, А. Бордюк, П. Андрусенко, Ю. Водолажченко. Одночасно виконувалася тема за № VII/2, а саме дослідження зносу визначення ремонтних допусків і посадок та розробка технології ремонту головних деталей двигуна американських тракторів “Мак-Кормик” “Диринг W-9”, “W-6”, “Фармол Н” і “Катерпиллер Д-4” керівник В. Бабук, відповідальний А. Калашников, виконавці Ф. Максимчук, А. Горбань. Ця тематика вивчалася у зв’язку з тим що після Другої світової війни країна змушена була купувати трактори за кордоном, тому для нормальної експлуатації їх необхідно було проводити дослідження для забезпечення безвідмовної роботи перелічених агрегатів [8, арк. 1–29].

Після вересневого 1953 р. пленуму ЦК КПРС науково-дослідна робота Інституту скеровувалася на забезпечення комплексної механізації, вирощування основних сільськогосподарських культур у рослинництві та виробничих процесів у тваринництві; підвищення ефективності використання машинно-тракторного парку (далі – МТП); підвищення робочих швидкостей машинно-тракторних агрегатів; вдосконалення організації і технології ремонту тракторів і сільськогосподарських машин; більш широке застосування електроенергії в сільському господарстві.

Упродовж 2 березня 1946 р. – 14 лютого 1956 р. УНДІМ підпорядковувався Міністерству землеробства УРСР. 13 лютого 1947 р. Міністерству сільського господарства, а з 15 грудня 1953 р. Міністерству сільського господарства і заготівлі УРСР, з 4 грудня 1953 р. Міністерству сільського господарства УРСР. У 1956 р. інститут перейменовано в Український науково-дослідний інститут механізації і електрифікації сільського господарства (далі – УНДІМЕСГ) у зв’язку з дослідженням електрифікації колгоспів і радгоспів. У 1956–1970 рр. у структуру УНДІМЕСГ входив відділ механізації і експлуатації МТП в який входила лабораторія вимірювальних пристроїв [5, арк. 1–6].

Взаємини УНДІМЕСГ із галузевими інститутами побудовано за наступними принципами: робота щодо механізації і електрифікації сільського господарства виступала складовою частиною роботи кожного галузевого Інституту щодо обслуговування потреб виробництва цієї галузі; методологічне виробництво, технологічний інструктаж висновків з планів механізації галузевих інститутів для Української академії сільськогосподарських наук здійснював УНДІМЕСГ; УНДІМЕСГ об’єднував досвід окремих галузевих інститутів та винахідників у справі механізації і електрифікації, давав конструкторське оформлення ідей і пропозицій для галузей [9, арк. 1–3].

У лабораторії ремонту машин УНДІМ в 1948 р. працювали О. Калашников, який вивчав проблематику розробки технології ремонту двигунів нових вітчизняних тракторів “С-80” і “КД-35”; В. Бабук займався питаннями раціоналізації ремонту тракторів вітчизняного виробництва, а саме: розробляв робочі креслення пристроїв для ремонту базисних деталей тракторів “СХТЗ”, “У-2”; досліджував поверхневе гартування частково зношених колінчастих валів під час нагріву шийок ацетиленово-кисневим полум’ям; займався питаннями зношування тракторних деталей виготовлених із високоякісних модифікованих чавунів [10, арк. 6].

Упродовж 1948 р. в Харківській науково-дослідній станції механізації сільського господарства виконано наступні завдання: С. Гуржи досліджував експлуатаційні якості режиму картерного мащення вітчизняних тракторів; В. Цюман раціоналізував організаційно-технічне обслуговування МТП за допомогою диспетчеризації [11, арк. 1–32].

У 1948 р. Б. Середенком створено спеціальний стенд (СІГ-1) для дослідження зносу гусеничних ланцюгів тракторів, який давав можливість більш детально дослідити зношування гусениць, кроком не більше 215 мм, та шириною 500 мм, тобто, ланок усіх тогочасних тракторів [15, арк. 1–87].

У 1948 р. Харківська науково-дослідна станція механізації сільського господарства обґрунтувала існуючий досвід диспетчеризації у передових машинно-тракторних станцій (далі – МТС) і впровадили цей метод управління в Старо-Бешевській показовій МТС, Сталінської обл. (сьогодні – Донецька обл.) На основі проведення цієї роботи, лабораторія уточнила типову систему і методику диспетчеризації в МТС з охопленням усього комплексу виробничих операцій [15, арк. 1–59]. А саме, раціоналізацію організаційно-технічного обслуговування МТП за допомогою диспетчеризації, досліджував В. Цюман у 1949 р., згідно з постановою Ради Міністрів УРСР і ЦК КП(б)У від 5 січня 1949 р. диспетчерська система управління була вивчена й застосована на МТС [17, арк. 1–18].

У відповідності з розпорядженням Міністерства сільського господарства СРСР від 15 квітня 1949 р. за № 270 і Міністерства сільського господарства УРСР від 20 грудня 1950 р., за № 272-10б на УНДІМ покладено відповідальність за розробку типової технології ремонту тракторів “ДТ-54 Універсал-1”, “Універсал-2” у майстернях МТС вузловим методом. У газетах “Социалистическое земледелие”, “Радянська Україна”, “Радянське село” і журналах “МТС”, “Механізація сільського господарства” та іншій періодичній літературі повідомлялося, упродовж 1951–1952 рр. про народногосподарську ефективність застосування у майстернях МТС типової технології [12, арк. 3]. Авторами цієї роботи були: кандидати технічних наук: В. Бабук, Ф. Максимчук, О. Калашников, Г. Самсоненко, В. Зазимко, Б. Вовченко, В. Кондирев, А. Павловська, А. Невров та інші [13, арк. 1–22]. Запропонована технологія охоплювала ремонт 160 головних деталей інтенсивного зношування, та складалася із технологічних карт на вибракування, які в подальшому перевіряли на технологічність [14, арк. 1–423].

Згідно із наказом Міністерства сільського господарства СРСР за № 384 від 24 березня 1951 р., типова технологія ремонту вводилася як обов’язкова в усіх майстернях МТС СРСР, а саме стала організаційною ремонтною базою при відновленні складних сільськогосподарських машин вузловим методом. На початку 1951 р. Міністерство сільського господарства СРСР зобов’язувало УНДІМ розробити типову технологію ремонту тракторів “ДТ-54”, відповідальним за розробку призначили О. Калашникова, Г. Самсоненко, В. Зазимко у 1952 р. [12, арк. 1–166].

У 1950 р. І. Семенюку поставлено завдання щодо удосконалення та впровадження у ремонтне виробництво, розроблених УНДІМ методів ремонту і відновлення деталей машин, а саме процес хромування деталей сільськогосподарських машин [18, арк. 1–54]. Ремонтним процесом, пов’язаним із поверхневим загартовуванням тракторних колінчастих валів ремонтних розмірів в ацетиленово-кисневому полум’ї займався у 1950 р. Ф. Максимчук. Внаслідок цього дослідження розроблена установка, апробована у ряді господарств [19, арк. 1–58].

Упродовж 1952 р. виконувалися наступні дослідження, а саме: “Визначення середньорічних норм витрати запасних частин і підшипників з сільськогосподарських машин”. Ця тема була включена в тематику Інституту у відповідності з постановою Ради Міністрів СРСР за № 1857 від 1 червня 1951 р. і наказом Міністерства сільського господарства союзу за № 795 від 15 червня 1951 р., виконана І. Семенюком, який визначав необхідні норми витрати запасних частин для трьох ґрунтово-кліматичних зон УРСР: степової, лісостепової та Полісся [17, арк. 33–34].

Згідно із наказом Міністерства сільського господарства УРСР від 15 травня 1952 р. у відповідності постанови Ради Міністрів СРСР за № 535 від 21 квітня 1952 р. при УНДІМ організовано лабораторію із розробки пристроїв для кількісного і якісного обліку роботи тракторних агрегатів. У план роботи лабораторії пристроїв на період з початку її організації і до кінця 1952 р. включено перелік розробки наступних приладів: лічильника електрогенерії, а саме, пристрою, який здійснював облік виконаної роботи в індикаторних сило-годинах; лічильника палива; пристрою для

вимірювання продуктивності плуга, в напрямку обробки плугом земельного наділу та визначенням середньої глибини оранки [20, арк. 1–60].

Питаннями хромування деталей тракторів і сільськогосподарських машин, займався І. Семенюк у 1952 р., ним розроблені інструкції з електролітичного хромування плужних лемешів і лап культиваторів, а також охарактеризовано доцільність застосування хрому як антифрикційного покриття. Дослідження дало можливість створити нову методику дослідження металів на тертя і зношування за допомогою катодного осцилографа і електромагнітних збудників струму замість генератора частоти, яка була апробована на Одеському, Житомирському, Білоцерківському ремзаводі [21, арк. 1–52].

В основу складання тематичного плану УНДІМ на 1953 р. покладено рішення XIX з’їзду партії про підвищення продуктивності та подальше поширення механізації сільського господарства. Тематичний план на 1953 р. складався із сімнадцяти тем, з них вісім присвячувалися питанням підвищення продуктивності та раціонального ремонту; шість тем скеровувалися на механізацію сільського господарства в умовах Полісся, та дві теми – на механізацію процесів робіт у садівництві та городництві. З. Пахомов займався питаннями застосування гасових ванн при ремонті машин у майстернях МТС; С. Марцинюк розробляв питання реконструкції карбюратора К-14 з метою економії бензину; П. Уфуков вивчав пристосування для розточування гнізд підшипників осей балансирів гусеничних тракторів марки “СХТЗ-НАТІ” і “ДТ-54” [22, арк. 10].

У 1954 р. актуальними темами із проблем ремонту стали наступні: розробка методу раціонального технічного нормування витрати палива в МТС, що відповідало фактичній витраті енергії трактора (виконавці В. Басагін, П. Ковальський, В. Павленко); створення польової лабораторії для дослідження тракторів і сільськогосподарських машин, виконавці: П. Андрусенко, П. Ковальский, П. Березовський, І. Вангер, В. Кірса, В. Гурин [22, арк. 4].

Упродовж 1957 р. науковці кафедри ремонту досліджували питання: відновлення посадочних розмірів чавунних деталей тракторів способом нагріву (О. Калашников); дослідження анодно-механічної обробки деталей при ремонті тракторів (В. Крамаров, В. Калашников); розробки режимів та технології електроіскрового нарощування спрацьованих деталей тракторів в місцях нерухомих посадок (О. Калашников); дослідження спрацювання і розробки технології ремонту базових деталей дизельних тракторів (О. Калашников); дослідження зношування основних деталей кукурудзозбиральних та силосозбиральних комбайнів і розробкою технології їх ремонту (І. Гончар); створення комплексу тягових відлічуючих динамометрів та приладів у сільському господарстві (В. Кірса) [23, арк. 1–105].

Впровадженням та дослідженням типової технології ремонту тракторів “ХТЗ-7” займалися працівники УНДІМ В. Бабук, О. Калашникв, Ф. Максимчук, А. Павловська, І. Довгич, І. Гончар в 1955 р., у зв’язку з тим, що типова технології ремонту була основною документацією для ремонту тракторів у майстернях вузловим методом [24, арк. 1–77].

Розробкою технології ремонту силосозбиральних і кукурудзозбиральних комбайнів, займалися І. Гончар, І. Сторчак у 1956 р. на МТС Київської та Запорізької обл. Матеріали дослідження складалися із технології ремонту силосозбиральних комбайнів “СК-2,6” [25, арк. 1–64].

Розробкою методики виробничих процесів ремонту тракторів і сільськогосподарських машин у майстернях колгоспів і районних тракторних станціях (далі – РТС), займалися Ф. Максимчук, М. Довгич, у 1958 р., на МТС: Горіхівській, Ростовській, Кожухівській, які в подальшому стали РТС. Ця проблематика дослідження виникла після прийняття вересневого пленуму ЦК КПРС у 1953 р. та у червні 1958 р. щодо розформування МТС, техніка, яких продавалася колгоспам та радгоспам, а на базі виробничих приміщень створювали РТС [26, арк. 1–120].

Відновлення посадочних розмірів чавунних деталей тракторів способом нагріву досліджено: О. Калашниковим, М. Галушкою в 1958 р. На підставі приведених досліджень зроблено теоретичні узагальнення щодо теплового способу відновлення деталей тракторів і сільськогосподарських машин, згідно яких, були подані практичні рекомендації для широкого впровадження їх на ремонтному виробництві [27, арк. 1–57].

Звітування щодо проведення обґрунтування при дослідженні анодно-механічної обробки для забезпечення високої поверхневої міцності тракторних деталей в умовах ремонтного виробництва свідчили про те, що дані характеризували вплив анодно-механічної обробки чавуну в залежності від величини сили струму, напруги, крутної швидкості диску, складу і щільності електроліту тощо, а саме тих чинників які впливають на хід процесу, спираючись на основу експериментальних даних. Ця робота проводилася у 1958 р, аспірантом С. Литвиненком, приймали участь також завідувач конструкторського бюро Інституту В. Басагин, П. Есич, завідувач механічної майстерні та інші. Керівники теми В. Крамаров та О. Калашников [15, арк. 1–29].

Згідно із постановою президії ЦК КПУ від 24 листопада 1959 р. “Щодо роботи Українського науково-дослідного інституту механізації електрифікації сільського господарства” на посаду директора Інституту призначено В. Крамарова у 1959 р., відповідно його заступниками директора з наукової роботи М. Медведєва та Г. Кукту. Упродовж 1945–1962 рр. співробітниками УНДІМЕСГ

захищено 33 кандидатські дисертації [17, арк. 14]. Основні дослідження УНДІМЕСГ скеровувалися на раціональне використання сільськогосподарської техніки, створення науково обґрунтованих рекомендацій з технічного обслуговування і ремонту складних сільськогосподарських машин. Для цього накопичено організаційні матеріали: свідчення про конструкції деталей і механізмів машин; дані про технології виготовлення деталей і збирання вузлів, агрегатів при промисловому їх виробництві; інформацію щодо практичного здійснення ремонту, зміцнення чи відновлення геометричних форм і розмірів деталей та перевірку результатів цього ремонту в експлуатаційних умовах; номенклатура спеціальних досліджень стосовно пошуку раціональної технології ремонту і необхідного для цього обладнання.

Отже, аналіз діяльності УНДІМЕСГ у 40–60-х рр. ХХ ст. свідчить про важливість та значимість наукового доробку фахівців цієї установи для розв’язання проблем використання, обслуговування та ремонту техніки, що у свою чергу обумовлювало необхідність ретельного аналізу діяльності цієї установи у подальші періоди існування. Вбачаємо, що дослідження цієї проблематики доцільно дослідити у напрямках: визначення науково-технічного супроводу процесів ремонту техніки у повоєнні роки ХХ ст.; розгляд причин та значимості трансформаційних процесів УНДІМ впродовж ХХ ст.

Список використаних джерел

1. Василенко П. М. Развитие механизации и электрофикации сельского хозяйства Украинской ССР / П. М. Василенко, Н. П. Барабан. – К.: Наукова думка, 1988. – 472 с. 2. Кирса В. И. Техническая диагностика машин / В. И. Кирса, И. С. Деревец, Н. Х. Потапенко, И. А. Шевченко. – К.: Урожай, 1975. – 325с. 3. Мостовик В. В. Нариси з історії виробничої діяльності держкомсільгосптехніки УРСР та НАК “Украгролізинг” / В. В. Моствик, В. Ф. Шпак, Є. Ф. Томін. – К.: Національна акціонерна компанія “Украгрглізинг”, 2006. – 356 с. 4. Селиванов А. И. К истории развития технического обслуживания и ремонта сельськохозяйственной техники в СССР / А. И. Селиванов // Труди государственного всесоюзного ордена труда красного знамени научно-исследовальского института Технического института ремонта и эксплуатации машинно-тракторного парка. – М.: ГОСНИТИ, 1967. – Т.12. – С. 32–45. 5. ЦДАВО України, ф. 25, оп. 3, спр. 14, арк. 1–6. 6. Там само, ф. 5176, оп. 1, спр. 268, арк. 1–33. 7. Там само, ф. 25, оп. 2, спр. 291, арк. 1–13. 8. Там само, ф. 25, оп. 2, спр. 1254, арк. 1–29. 9. Там само, ф. 1055, оп. 1, спр. 19, арк. 1–3. 10. Там само, ф. 25, оп. 3, спр. 88, арк. 1–69. 11. Там само, ф. 25, оп. 3, спр. 90, арк. 1–32. 12. Там само, ф. 25, оп. 2, спр. 533, арк. 1–166. 13. Там само, ф. 25, оп. 3, спр. 191, арк. 1–21. 14. Там само, ф. 25, оп. 3, спр. 429, арк. 1–423. 15. Там само, ф. 25, оп. 2, спр. 396, арк. 1–87. 16. Там само, ф. 25, оп. 2, спр. 491, арк. 1–123. 17. Там само ф. 25, оп. 3, спр. 170, арк. 1–42. 18. Там само, ф. 25, оп. 2, спр. 492, арк. 1–54. 19. Там само, ф. 25, оп. 2, спр. 493, арк. 1–58. 20. Там само, ф. 25, оп. 3, спр. 188, арк. 1–60. 21. Там само, ф. 25, оп. 2, спр. 592, арк. 1–52. 22. Там само, ф. 25, оп. 3, спр. 214, арк. 1–56. 23. Там само, ф. 25, оп. 3, спр. 294, арк. 1–105. 24. Там само, ф. 25, оп. 2, спр. 728, арк. 1–77. 25. Там само, ф. 25, оп. 3, спр. 764, арк. 1–64. 26. Там само, ф. 25, оп. 3, спр. 837, арк. 1–120. 27. Там само, ф. 25, оп. 2, спр. 838, арк. 1–57.

Светлана Вечурко

РАЗВИТИЕ ЭКСПЕРИМЕНТАЛЬНЫХ ИССЛЕДОВАНИЙ ПО РЕМОНТУ И ОБСЛУЖИВАНИЮ СЕЛЬСКОХОЗЯЙСТВЕННОЙ ТЕХНИКИ ПРИ УКРАИНСКОМ НАУЧНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКОМ ИНСТИТУТЕ МЕХАНИЗАЦИИ В 40–60-Х ГГ. ХХ СТ.

В статье раскрыты предпосылки ситемы технического обслуживания и ремонта, а именно исследован процесс который отвечал за безотказную работу машинно-тракторного парка агропромышленного комплекса Украины. Проанализировано работу Украинского научно-исследовательского института механизации, как одного из первых научных учреждений на территории Украины по вопросам технического обслуживания и ремонта.

Ключевые слова: техническое обслуживание, ремонт, сельскохозяйственная техника, экспериментальные исследования, Украинский научно-исследовательский институт механизации.

Svitlana Vechurko

DEVELOPMENT OF EXPERIMENTAL RESEARCH ON REPAIR AND MAINTENANCE OF AGRICULTURAL MACHINERY IN THE UKRAINIAN RESEARCH INSTITUTE OF MECHANIZATION IN THE 40–60-TH. YEARS XX CENTURY

The article reveals the background redundant system maintenance and repair, namely to investigate the process which is responsible for the reliable operation of the machine and tractor agro-industrial complex of Ukraine. Analyzed the work of the Ukrainian Research Institute of Mechanization as one of the first academic institutions on the territory of Ukraine for maintenance and repair.

Key words: maintenance, repair, farming, experimental study, Ukrainian Scientific Research Institute of Mechanization.